

den röde

ARBEIDEREN

Nr. 6-7 1974 2. Årg.

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund

Pris Kr. 1.50

Om "å gjøre LO til en kamporganisasjon"

De strømninger som i de seinere år har kommet til uttrykk i norsk arbeiderbevegelse er avgjort et tegn på en mere kampbevisst innstilling i arbeiderklassen. Den grunnleggende årsak er ikke å komme forbi for sjøl den mest forstokkede borgerlige "samfunnsviter" - nemlig at den kapitalistiske utvikling de seinere år har akselert kraftig og at motsetningen mellom arbeid og kapital derfor måtte gi seg flere akutte utslag.

Noen er det allikevel som fabler om idéstrømninger reint abstrakt uten utspring i bevegelsen av denne verdens økonomiske forhold, men dette dreier seg nok mere om bevisst tåkelegging av de faktiske forhold enn egentlig misoppfatning av saka. Men fordi samfunnssystemet bygget på kapitalismen er fundamentet til borgerskapets klasseherredømme - og omvendt - er årsaken til at de arbeidende masser undertrykkes og utbyttes utelukkende for å tjene borgerklassens interesser, - vil nettopp borgerklassen være interessert i å tåkelegge det faktum at krisene og den skjerpede kamp ligger i systemet - og arbeiderklassen vil tjene på å avdekke dette forhold for sin egen bevisstgjøring.

Den uro og de arbeidskonflikter de siste par år har vært preget av er ikke noe "norsk" fenomen, men del av en allmen reising av arbeidere som er berørt av det samme økonomiske marked. Skilnader i tid, størrelsesorden og form som streiker, demonstrasjoner og politiske

kamper ("fredelige" og væpnede) som kan være store, viser den internasjonale kapitalismes ujevne utvikling, dens likvidering av produksjonsmåter og forhold - dens reising av nye og det viser imperialismens særegne trekk, men disse skilnader greier ikke å skjule den allmene krises karakter - og at skjerpinga av denne krise er lovmessig og av internasjonalt omfang.

Når norske arbeidere var vitne til Kiruna-arbeidernes streik i det stats-eide svenske LKAB-gruveselskap - var det ikke med undren over hva var vel

Forts. side 10

PRR 5 år --- side 3

JENS EVENSEN

For ikke lenge siden kunne handelsminister Jens Evensen slå fast at den norske handelsavtalen med EEC fungerte godt og virket etter sin hensikt. Det-

Handelsavtalen Norge EEC: "Fungerer etter sin hensikt"

te fordi handelen mellom Norge og EEC det siste året har økt voldsomt, også den norske eksporten til EEC. Norges

Forts. side 9

SOSIALIMPERIALISMEN og "ARBEIDERPARTIENE" i VEST-EUROPA

På bakgrunn av detfranske presidentvalget vil "den røde ARBEIDEREN" kikke litt på sosialimperialismen og dens forhold til de revisjonistiske og sosialdemokratiske partiene i Vest-Europa. I vurderingen av det franske presidentvalget har valgets utenrikspolitiske perspektiv kommet helt i bakgrunnen. Dette perspektivet trer nå klarere og klarere fram i lyset.

De to imperialistiske supermaktene,

USA og Sovjet, kjemper en innbitt kamp for å sikre seg verdensherredømmet. Noen ganger samarbeider de for sammen å undertrykke folkene, f.eks. ved avtaler og overenskomster over hodene på de det gjelder (jfr. Midt-Østen og all-europeisk "sikkerhets"konferansen).

Andre ganger kjemper de en innbitt kamp mot hverandre, ikke for å hjelpe andre folk, men for å styrke sin stilling som imperialistisk supermakt. I

1967 sa Mao Tsetung at verdens folks hovedfiende var USA-imperialismen, noe som etter vår mening da, var en riktig vurdering. Men nå, i 1974, har dette forandret seg. Verdens folk har i dag to hovedfiender, både USA og Sovjetunionen.

Fra 1971 og til i dag har sosialimperialismen styrket sin stilling betraktelig, og dette på bekostning av USA-

Forts. side 5

Spinola regimets poletikk:

Imperialisme med et menneskelig ansikt

Den borgerlige presse driver nå en systematisk mystifisering av det nye portugisiske regimets politikk overfor koloniene. Kort fortalt består den liberale versjonen av saken på at Guinea-Bissau allerede i år får uavhengighet, og at Mozambique og Angola vil oppnå det samme om et års tid. (Se f.eks. Dagbladet for 11. juni). Den slags optimistiske vyer kan nok langt på vei være berettiget når det gjelder Guinea-Bissau, men når det gjelder Angola og Mozambique har de neppe noe grunnlag i virkeligheten. Tanken synes å være at når Portugal liberaliseres, så vil landet i samsvar med demokratiske prinsipper ganske frivillig gi avkall på sine koloniale anakronismer.

Det synes nå mer og mer klart at Spinola og hans regime ikke tar sikte på å gi avkall på koloniveldet, men at det snarere er snakk om en overgang til mer moderne og hensiktsmessige metoder for utbygging og undertrykkelse.

Spinola har i sin så mye omtalte bok "Portugals framtid", gått inn for en føderalisme-ordning der koloniene innrømmes en viss grad av indre selvstyre på det politisk-administrative plan, men hvor moderlandet fortsatt har den avgjørende kontrollen både økonomisk og politisk. Det dreier seg om et skifte i taktikk som det portugisiske borgerskapet tvangsmessig har måttet foreta. Dette både på grunn av de svært tyngende utgiftene til krigen (40-50% av nasjonalbudsjettet) som hindret at staten kunne tre i aktiv tjeneste for den innenlandske kapitalen ved utbygging av infrastrukturen, og den enorme emigrasjonen. (1,6 mill. av en befolkning på 8,8 mill. etter 1961), for en stor del bestående av yngre folk med teknisk utdannelse, noe som har medført en akutt mangel på kadre innen industrien (i Portugal). Denne emigrasjonen har hatt to hovedårsaker: arbeidsløshet og motviljen mot krigstjeneste i koloniene.

Det er i tillegg vesentlig for forståelsen av fascistregimets fall at den klassiske Salazar-kolonialismen allerede i begynnelsen av 60-åra begynte å sprenges innenfra av systemet selv. Det lukkede økonomiske kretsløp som Salazar tok sikte på å opprettholde - råvarer fra koloniene, foredling i metropolen og eksport av ferdigvarer tilbake til koloniene - ble etterhvert avløst av en satsing på utenlandsk kapital. Tyngdepunktet i investeringene har gradvis forskjøvet seg til moderlandet, delvis p.g.a. den politiske usikkerheten i ko-

loniene. Ekspansjonen av de hjemlige monopolene (les: amerikanske og europeiske) har skapt behov for nye markeder; derav tilnærmingen til EEC.

Men selv om koloniene relativt har avtatt i økonomisk betydning i forhold til metropolen, er det likevel så betydelige imperialistiske interesser som her står på spill at utviklingen vil ta helt andre retninger enn den strake landevei til full uavhengighet for koloniene. Det er liberalisering av de koloniale institusjonene, ikke avskaffelse av kolonialismen selv som står på Spinolas dagsorden.

Utenriksminister Soares var, mens han lå i exil, tilhenger av full uavhengighet for koloniene, og var personlig venn av flere av de afrikanske frigjøringslederne. Etter noen tids erfaring med politisk ansvar ser han ut til å ha revidert sitt standpunkt. Han har etter eget sigende lært seg å kjenne "problemenes kompleksitet". Sosialdemokraten Soares blir jo i liberale og sosialdemokratiske organer framstilt som selve garantisten for full avkolonisering, men på det nåværende tidspunkt er det på ingen måte sikkert at han stiller seg avvisende til den gamle kolonikrigeren Spinolas nykolonialistiske føderalismetanke.

Spinola satte i en tale i Lisboa den 11. juni fram i 4 punkter prinsippene for den nye politikken han akter å føre overfor "de oversjøiske territorier".

1. Gjenopprettelse av freden.
2. Raskere utbygging.
3. Større afrikansk representasjon i de politiske organer.
4. Rådslagninger.

I denne talen tok han dessuten til orde for uavhengighet for koloniene, mens han tidligere har begrenset seg til å snakke om "selvstyre". At dette utelukkende er en verbal innrømmelse, skulle gå klart fram av de nevnte 4 punktene. Men uavhengigheten kan ifølge Spinola innføres bare på den betingelse at det innføres "demokratisk styre". Og etter som de afrikanerne det gjelder neppe har noe kjennskap til den slags styreform, forutsetter Spinola ganske sikkert at det må han og de andre portugisiske demokratene lære dem.

Ikke tilfeldig er punktet om fredsslutning topprioritert fra Spinolas side. Det er et kjernepunkt i hans forsøk på å knuse motstandsbevegelsen at først må våpnene legges ned før det kan

bli tale om politiske forhandlinger. Øverst på Spinolas dagsorden står altså fredelig avvæpning av frigjøringsstyrkene etter at 13 års krigføring og blodige massakrer ikke har ført fram, men tvertimot kjørt Portugal inn i en økonomisk og politisk blindgate.

En slik nedleggelse av våpnene vil da kunne legge forholdene til rette for at Spinolas ønskemål nr.2, en raskere økonomisk utbygging, kan gjennomføres. Det sier seg selv at det er betingelsene for at portugisisk og annen utenlandsk kapital skal kunne fortsette utplyndringen av Angola og Mozambique. Spinola tar sikte på å sikre - framfor alt politisk stabilitet. Et sterkt kort på handa har kapitalinteressene allerede ved at den industrien som er etablert er teknologisk avhengig av de imperialistiske land.

Punktene 3 og 4 bekrefter selvsagt bare inntrykket av at Spinola-regimets anliggende er å modernisere den portugisiske imperialismen og ale opp et afrikansk borgerskap og småborgerskap som skal bindes til de utenlandske kapitalinteressene. Den kompleksiteten i problemene som Soares i sin ansvarsfulle stilling har oppdaget består sikkert bl. a. i å finne de afrikanske forhandlingspartnerne som best kan tenkes å la seg kjøpe på denne måten.

Forhandlingene om Guinea-Bissau er allerede i gang. Dette landet er lite og ressursfattig slik at Portugal har lite å tape på å gi landet full uavhengighet. Men portugiserne (samt NATO og USA) har sannsynligvis allerede vunnet en halv seier ved at forhandlingene om Kapp-Verde-øyene (hvor der er en viktig NATO-base) skal foregå separat fra drøftingene om Guinea-Bissau. 500 års koloniveldet har her skapt en befolkning som er sterkt assimilert med portugiserne og som på nåværende tidspunkt ikke synes å være interessert i å knytte seg politisk til fastlandet.

Dessverre er det ikke slik at kolonistyre sveiser et folk sammen mot undertrykkerne. Oftest er det motsatte tilfellet. Selv om Guinea-Bissau innrømmes uavhengighet, trenger ikke dette bety slutten på blodsutgytelsene. Ett forhold som gjør framtiden usikker for Guinea-Bissau, er at de forræderne som har tjenestegjort i den portugisiske hæren er langt sterkere tallmessig enn de styrkene PAIGC disponerer. En annen mulig kilde til fortsatt krig er at en fløy av PAIGC går inn for en union med det øvrige Guinea og Senegal.

Forts. side 7

den røde ARBEIDEREN

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund

Postboks 2863-Kampen, Oslo 5

Postgiro: 206842

Redaksjon:

Einor Berg
Enthor Bergerud
Line Dedichen
Egil Engeland
Gunvor Heggelund
Kjell Hovden
Eyvind Viken

Ansvarelig: Eyvind Viken.

Trykk: Eget Kontor-offset.

Vietnams kamp er vår!

Den 6. juni i år var det fem år etter opprettelsen av Republikken Sør-Vietnams Provisoriske Revolusjonære Regjering. Med hele folket som støtte i sin rettfærdige kamp har den revolusjonære regjeringen i løpet av de fem årene som er gått klart å stå imot en av verdens mektigste krigsmakter, U.S.A., forsvart sin plass overfor Thieus marionetteregime, og er allerede kommet langt i gjenoppbyggingen av det krigsherjede landet. Underteknelsen av fredsavtalen i Paris i fjor vinter betød et stort skritt framover for folket og et nederlag for U.S.A.-imperialismen. For første gang på hundre år står det ikke direkte utenlandske stridskrefter i Vietnam. De økonomiske, sosiale og kulturelle funksjoner er gjenreist eller bygget opp for første gang i de befrie områdene. Landbruket går også raskt framover og irrigasjonsanlegg er bygget så markene kan vannes. Overalt ser det ut til å bli en rekordhøst, og forsyningslinjene for varer fra industri og landbruk bygges opp. Samtidig legges det avgjørende vekt på kamp mot analfabetismen, og for utvikling av folkeopplysningen. Alle resultater blir overvåket av en bevæpnet og våken folkemilit som stadig må forsvare revolusjonens resultater i forsvare kamp mot Saigon-quislingene. I de områder som beherskes av Saigon-marionettene gjennomgår befolkningen samtidig en hemningsløs terror og undertrykkelse fra regimets side. Den skjærende kontrasten mellom de befrie områdenes entusiastiske oppbygging, og den grenseløse utplyndring i de Saigon-besatte områder viser på en slående måte at befrielse fra imperialismen fører til økonomisk

isk og sosial framgang, mens imperialistisk undertrykkelse bare beriker quislingene og utarmer folket.

Ingen må la seg forlede til å tro at det vietnamesiske folket nå har vunnet en endelig seier. Selv om Nixon-administrasjonen har blitt tvunget til å trekke sine tropper ut er nesten en million tonn amerikansk militærutstyr og våpen blitt skipet illegalt til Thieus Quisling-regjering, og mer enn 25.000 amerikanske militærrådgivere har inntatt sine stillinger etter at Paris-avtalen ble underteknet under dekke av å være "sivile" eksperter. U.S.A.'s militærhjelp til Thieu-regimet beløper seg bare i budsjettåret 1973/1974 til 266 millioner dollar, samtidig som P.R.R. siden underteknelsen av fredsavtalen har registrert hele 350 000 brudd på våpenhvilebestemmelsene fra quislingenes side gjennom regulære erobringstokter med tropper og stridsvogner, og over 53.000 bombetokter. Trass i at det nå er gått langt over et år siden underteknelsen av fredsavtalen forteller disse nakne tall at Saigon-administrasjonen og U.S.A.-imperialismen i praksis nekter å sette dens bestemmelser ut i livet.

Dette er et kampsignal for alle revolusjonære og proletære krefter i verden om at vi ikke for et øyeblikk må la oss villedes til å slappe av i våre bestrebelser på å utvikle fortsatt solidaritet med det vietnamesiske folket. Det kjempe vietnamesiske folket trenger nå som tidligere ikke først og fremst medlidenhetserklæringer eller sosialdemokratiske og småborgerlige "front"-organisasjoner. Det vietnamesiske folket trenger først og fremst den internasjonale klassesolidariteten og støtten som bare den organiserte revolusjonære bevegelsen kan gi det. Dette, sammen med støtten og den allsidige hjelpen fra de sosialistiske land, med Folkerepublikken Kina som den viktigste maktfaktor, er det avgjørende uttrykket for internasjonal solidaritet med det vietnamesiske folket.

I dag er kampen mot imperialismen mest utviklet i de undertrykte land i Asia, Afrika og Latin-Amerika. Det vietnamesiske folkets ubøyelige og kompromissløse kamp er det beste eksemplet blant en rekke reisninger og frigjøringskriger som alle ryster imperialismens grunnlag og viser mot en framtid der undertrykkelse og utbytting hører historien til. De undertrykte områdene i den tredje verden utgjør i dag brennpunktet i proletariatets og de undertrykte folks kamp mot imperialismen og kapitalismen.

Imperialismen kan imidlertid bare endelig utryddes gjennom å lide nederlag i Europa og Nord-Amerika, som utgjør de mest utviklede kapitalistiske land. I dag er den revolusjonære bevegelsen svak og lite utviklet i disse land, og arbeiderklassen er delvis passivisert under en borgerlig og sosialdemokratisk ledelse. Imidlertid er også her den historiske tendensen revolusjon, og kapitalismens skjerpede utbytting vekker

protester blant arbeidermassene som etterhvert er i oppbrudd, bort fra de gamle borgerliggjorte lederne. De undertrykte folkenes kamp har utgjort en mektig inspirasjon og et viktig eksempel for arbeiderklassens, og da spesielt ungdommens kamp, i de utviklede kapitalistiske land. Å åpne en "annen front" mot kapitalismen og borgerskapet her i imperialismens sentrum, må bli den viktigste oppgaven for virkelige venner av Vietnams folk.

Kommunistisk Arbeiderforbund og dets ungdomsforbund, M.L.U., bygger på den proletariske internasjonalisme, som selve grunnlaget for å kunne utvikle en virkelig kjempe klassesolidaritet mellom den norske arbeiderklassen og det vietnamesiske folket. Solidariteten og støtten til Vietnam, og alle andre undertrykte land og folk, er ikke en fjern og underordnet oppgave som ikke angår den norske arbeiderklassens kamp her og nå. Tvert imot utgjør enhver bevisst politisk og økonomisk kamp mot borgerskapet her i landet, en konkret støtte til undertrykte folk, fordi den er rettet mot den imperialistiske hovedfiende på vårt frontavsnitt, nemlig det norske borgerskapet. Gjennom å sette klassekampen i Norge i brennpunktet for alle aksjoner til hjelp og støtte for de undertrykte folkenes kamp, oppfyller vi vår internasjonale plikt.

Kommunistisk Arbeiderforbund bygger i dette arbeidet på Lenins anvisning der han sier: "Internasjonalisme i handling innebærer ett, og bare ett: selvopofrende arbeid for å utvikle den revolusjonære bevegelsen og den revolusjonære kampen i eget land, støtte (gjennom propaganda, sympati og materielle midler), til samme kamp, samme kurs - og bare denne - i alle land uten unntak. Alt annet er bedrageri."

Dette sitatet karakteriserer mer enn mange ord de borgerlige og småborgerlige "front"-organisasjonene og stempler deres virksomhet ved sitt rette navn, samtidig som det gir Kommunistisk Arbeiderforbund og den kommunistiske ungdomsbevegelsen M.L.U. konkret veiledning i kampen for å bygge opp en proletarisk og revolusjonær solidaritetsbevegelse.

Vietnams heltmodige folk har lært oss veien til frihet fra imperialismen - den væpnede kampens vei. La oss spre denne lærdommen til den norske arbeiderklassen og den progressive ungdommen, gjennom å legge grunnlaget for, og bygge det kommunistiske partiet og den kommunistiske ungdomsbevegelsen. På denne måten kan vi legge forholdene til rette for den best tenkelige støtten til de undertrykte folkenes kamp: den sosialistiske revolusjonens seier i Norge.

VIETNAMS KAMP ER VÅR!

Ta kontakt med Kommunistisk Arbeiderforbund

Oslo: Egil Engeland, Malmøyn.28, Bekkelaget, Oslo 1.
Bærum: MLU/Bærum, Postboks 41, 1345 Østerås.
Lillestrøm og omegn: Marie Nordby, Bekkevn.4,
Torgenholtet, 2010 Strømmen.
Drammen: Peter O. Pedersen, Solberggt.10,B, 3000 Drammen.

Kristiansand: Jan Erik Ryen, Palle Rosenkrantzgt.12,A,
4600 Kristiansand S.
Vennesla: Ole Langeland, 4652 Øvrebo.
Trøndelag: Thor Ragnar Dybwad, Boks 86, 7501 Stjørdal.
Tromsø: Tore Birkeland, Malmvn. 214, 9020, Tromsdalen.

Også den danske kapitalisme er inne i en krise. Som i Canada, Vest Tyskland, Storbritania, Island og Italia ser vi resultatet av kapitalistenes profittjag: Inflasjon, valutakrise og stigende arbeidsledighet. I Danmark som overalt ellers i den kapitalistiske verden veltes byrdene over på arbeiderklassen. Struktur- og arbeidsrasjonalisering, økning av arbeidstempoet, prisstigning, skatteøkning og arbeidsledighet er velkjente midler i kapitalistenes kamp mot arbeiderklassen. Og som overalt i den kapitalistiske verden, også i Norge, opptrer sosialdemokratene i fårepels og sammen med et statsintegrert LO-

problemer ved å kaste byrdene over på arbeiderklassen.

Landet over ble det demonstrert og avholdt store arbeidermøter. Talere fra SF og DKP pekte alle på en løsning: valg - og at de 3 såkalte arbeiderpartier deretter skulle danne regjering.

Men vi vet at sosialdemokratiet og senere SF i all den tid de har hatt makten også har gjennomført en nedskjæringspolitikk! Avgiftsbuketter, "helhetsløsninger, innefrysing av dyrtids-porsjoner, innførelse av momsen osv.osv. Slik er betingelsene for dem, som vil regjere borgerskapets Danmark. Både nå og framover.

med framover.

KAMPMIDDEL: DE VILLE STREIKER

Begivenhetene har ennå en gang vist at arbeiderklassen står uten noen kampløse som kan organisere oss i kampen for sosialismen. Skal det kjempes - effektivt og konsekvent - mot de overgrep som i dag og i tiden framover rettes mot oss så finnes det bare ett middel: DE VILLE STREIKER. Streiker ført utenom fagforeningene av arbeiderne selv, ledet av en demokratisk valgt streikekomite som består av de beste kamerater, rensset for fagforeningspampene og tilitsmenn.

De spontane streiker som vi har sett i stort tall vitner om arbeiderklassens kampvilje og harme, men skal vi seire i en kamp krever det planlegging og organisering. Samtidig må vi gjøre det klart at økonomiske forsvarskamper ikke løser våre problemer. Så lenge det kapitalistiske system eksisterer, så lenge vil borgerskapet sette inn overfor arbeiderklassen på samme måte som vi ser

STREIKEN I DANMARK

apparat, er det ypperlige leiesvenner for borgerskapet og kapitalistene i deres kamp mot arbeiderklassen. De for arbeiderklassen uholdbare tilstander utløste en streikebølge i Danmark. Streikene var for det meste spontane og oppsto utenom fagforeningene, men tillitsmennene, som for det meste er sosialdemokrater, SF'ere eller DKP'ere, forsøkte å dreie streikene inn i de vanlige baner for derved å bakke opp de tre såkalte arbeiderpartier i den hensikt å trylle fram en sosialdemokratisk regjering med støtte i DKP.

Kommunistisk Arbeiderforbund m/l i Danmark har tatt klar stilling til arbeidskampene og til den illusjonspolitikk som sosialdemokratene, SF, DKP og LO-byråkratene fører. Fra Kommunistisk Arbeiderforbunds avis Arbeiderbladet sakser vi:

"Derfor blir kampen mot kapitalens offensiv også en kamp mot de såkalte "arbeiderpartier". De forhindrer at vi kan oppnå en slagkraftig enhet i kampen. Samtidig vil kapitalismens krise utdypes, og de forbedringer vi kan oppnå ved en uforsonlig kamp vil bli uthult av prisstigninger, arbeidsløshet. Endelig vil handelskrigen mellom de imperialistiske land styre oss ut i en ny imperialistisk krig. Derfor er det ikke nok å organisere seg til arbeidskamp i demokratisk valgte streikekomiteer, hvor fagforening og tillitsfolk skubbes tilside. En varig enhet oppnåes bare gjennom et virkelig arbeiderparti, et revolusjonært kommunistisk parti, som kan lede kampen. Kampen mot nedskjæringer og kampen for å avskaffe årsaken til nedskjæringene: kapitalismen.

Arbeider! Organiser deg i KAm-1, og vær med å bygge opp dette parti."

Kommunistisk Arbeiderforbund i Danmark har også sendt ut en flyseddel som vi gjengir i sin helhet.

"FORTSETT KAMPEN MOT NEDSKJÆRINGENE!"

Bortimot en halv million arbeidere har lagt ned arbeidet og har vist med all ønskelig tydelighet vilken styrke arbeiderklassen er i besittelse av.

Det kapitalistiske Danmark er inne i en krise på samme måte som hele den øvrige kapitalistiske verden, og overalt ser vi det samme. De forskjellige regjeringer forsøker å løse kapitalens

Det så de flammende folketalere fra SF og DKP fullstendig bort fra i deres iver for å komme til å støtte eller danne regjering med sosialdemokratiet.

Det samme sosialdemokrati som nektet å tale til de streikende arbeidere landet over.

Disse flammende talere snakker om 3 arbeiderpartier. Vi kan ikke se et eneste!

INITIATIVET SOM BLE VEKK.

Ved avslutningen av demonstrasjonen foran Christiansborg som torsdag samlet 60.000 arbeidere, ga møtelederen Jan Andersen beskjed om at man skulle avvente tillitsmannsmøtet senere på dagen og de beslutninger som ville bli tatt der.

Men de arbeidere som ventet på et initiativ fra denne kant ble sørgelig skuffet. Formannen for "Formannsinitiativet", DKP'eren Jørgen Jensen, vendte seg nemlig skarpt mot et forslag om generalstreik. Det eneste som kom ut av møtet var en oppfordring til arbeidsplassene om å diskutere tingene og reise lønnskrav. Intet under at LO's nestformann Kai Petersen senere bakket opp Jørgen Jensen i TV.

Det var den ledelse og det initiativ som SF og DKP - de partier som kaller seg arbeiderpartier - kunne gi en halv million arbeidere. For selv om DKP ønsker valg, så vil de allikevel ikke drive den spontane bevegelse videre enn at de i sosialdemokratiets øyne stadig står som et "ansvarlig og respektabelt parti". Et parti som sosialdemokratiet ikke skal være redd for å samarbeide

det for tiden. For å sette en stopper for kapitalens skalten og valten med oss krever det makten i samfunnet. Til denne oppgave behøver vi et kommunistisk arbeiderparti, slutt opp i dette arbeide, slutt opp i KAm-1."

De danske tilstander er interessante og lærerike. De viser med all tydelighet at kapitalistenes problemer er kapitalistenes egne. I sine krampetreknninger forsøker den å velte byrdene over på arbeiderklassen, - LO-byråkratiet, sosialdemokratiet og venstrevridde småborgerlige partier mobiliseres i kampen mot arbeiderklassen. Det korporative system, det vil si et system hvor stat, kapital og fagbevegelse i fellesskap bestemmer den økonomiske politikken og fastsetter lønninger, priser og skatter, søkes opprettet. Resultatet er imidlertid forutbestemt. Kapitalistene vil grave sin grav dypere og dypere med alle sine inngrep. Kapitalismens egen utvikling setter sosialismen på dagsorden. Men å sette sosialisme på dagsorden er ikke nok. Kampen mot det kapitalistiske system må føres videre og den borgerlige stat må tilslutt knuses. Til det kreves det et kommunistisk parti, et kommunistisk parti under arbeiderklassens ledelse.

EYV

Grrr...

Ingen skal si at jeg er glad i sosialdemokrater, men det forhindrer ikke at jeg langt bortimot liker noen bitte lite grann bedre enn de jeg ikke liker. En og annen liker jeg faktisk nesten godt og en enkelt liker jeg litt bedre enn de som jeg liker nesten godt. Denne ene er Randi - Randi Bratteli.

Hun gir inntrykk av å ha et sunt og godt syn på samfunn og mennesker. Da det ble kjent at han Trygve tjener noe over 150 000 kroner i året, ble hun som seg hør og bør intervjuet og da intervjueren nevnte at det er opptil flere som tjener mere enn statsministeren, sa hun noe som gikk like til hjertet. "En statsminister bør ikke tjene uforholdsmessig mye mere enn resten av befolkningen."

Dette er da nydelig og det er så riktig og godt tenkt. Men hun har glemt, oversett eller kanskje hun rett og slett ikke vet at det faktisk er mennesker her i landet som tjener noe mindre. Jeg kjenner flere som må klare seg med under 100 000 kroner - både pensjonister og andre.

Folk har ikke respekt for noe lenger. Ikke før har Kissinger i manges øyne gjort seg fortjent til den fredsprisen han fikk for lenge siden, så maler man svarte striper på englevingene hans. Det er rett og slett skam at man trekker fram litt ulovlig telefonlytting og andre småting akkurat nå. Nå har han jo reddet USAs - omforlatelse - "demokratiets" innflytelse i Midt-Østen og gjort

sitt til at folk har hatt noe annet å tenke på enn Nixon og Watergateskandalen. Dessuten blir det noen handelsavtaler av det og håp om nye kriger.

Det er ikke rart om Kissinger blir sur og truer med å trekke seg. Han er jo nygift og har sikkert noe ugjort hjemme også - og da kan de ha det så godt.

SOSIALIMPERIALISMEN ..Forts. fra side 1

imperialismen. Sosialimperialismen er på frammarsj, USA-imperialismen i tilbakegang.

I Indo-Kina er USA-imperialismen blitt slått tilbake og blitt tilført et militært nederlag. I Vest-Europa vokser EEC fram som en selvstendig imperialistisk blokk, som står i motsetning til USA, og utgjør en trusel mot USAs imperialistiske politikk i Europa såvel som i resten av verden.

Samtidig med USAs tilbakegang har sosialimperialismen styrket sin stilling. Grepet over de øst-europeiske lydstatene og folkerepublikken Mongolia er ytterligere blitt strammet til, og sosialimperialismen har dessuten sikret seg innflytelse i India, Øst-Pakistan (Bangla-Desh) og Afghanistan. Ved siden av dette forsøker Sovjet ved sine økonomiske/politiske offensiv overfor Japan og andre asiatiske land å sikre seg innflytelse også her. Militære baser med det formål å tjene som utgangspunkt for en imperialistisk røverkrig mot folkerepublikken Kina er blitt opprettet i de landene hvor sosialimperialismen har fått fotfeste.

Også overfor den tredje verden har sosialimperialistene kommet med framstøt, framstøt i form av "hjelp". Denne "hjelpen" er imidlertid bare en måte å få innpass i disse landene, med det formål å knytte disse stadig mer intimt til sosialimperialismen.

På denne bakgrunn må en se sosialimperialismens framstøt overfor de sosialdemokratiske partiene i Vest-Europa. Dens taktikk går kort ut på å knytte de sosialdemokratiske partiene, og særlig de partiene som sitter med regjeringsmakten, til sosialimperialismen for på den måten å skaffe seg innflytelse og makt. For å vise hvor intimt sosialimperialistene mener samarbeidet mellom de revisjonistiske og sosialdemokratiske partiene skal være, skal vi sitere det sovjetiske pressebyrået ADN's danske blad: "Fakta om Sovjetunionen", nr. 1, 1974. Der heter det:

"Kommunistene går inn for aksjonssamarbeid med sosialdemokratene på alle nivåer: Både mellom grunnorganisasjonene og mellom partiledelsene. Spørsmålet om permanent sam-

arbeid betraktes ikke som et midlertidig taktisk trekk. MEN SOM EN STRATEGISK LINJE, SOM FORUTSETTER AKSJONSSAMARBEID BÅDE I KAMPEN FOR MAKTEN OG I KAMPEN FOR SOSIALISMENS OPPBYGGING. (vår uth.)

Dette sitatet skulle vel mer enn noe annet fortelle om taktikken. Valget i Frankrike var på bakgrunn av dette meget interessant. Skulle det virkelig lykkes Mitterand og hans revisjonistiske venner å komme til makten, og derved på lang sikt knytte Frankrike til sosialimperialismen? Slik gikk det som kjent ikke, men om så hadde skjedd, kunne Frankrikes utenrikspolitikk bli lagt om på en slik måte at det på lang sikt ville tjene sosialimperialismens interesser. En må jo huske på at 6 pensjonister, 6 agenter for Sovjet, var blitt lovt plass i regjeringa.

På hvilken måte kunne så utenrikspolitikken bli lagt om? Her må en huske på at Frankrikes utenrikspolitikk under gaullismen har vært et redskap i egne, nasjonale og imperialistiske interesser. Utenrikspolitikken har stått i motsetning til stormaktene, til både USA-imperialismen og Sovjet-imperialismen. Mitterand-seier ville kunne ha gjort slutt på dette, og på lang sikt knytte Frankrike til sosialimperialismen.

Men det er ikke bare i Frankrike sosialimperialismen ved hjelp av de revisjonistiske partiene forsøker å skaffe seg innflytelse. Dette skjer i alle de vest-europeiske land (ja, resten av verden), også i Norge. Gjennom Sosialistisk Valgforbund har sosialimperialismen økt sin innflytelse og makt den seinere tida. I Norge, som i andre vest-europeiske land, fins det agenter for sosialimperialismen innenfor de såkalte arbeiderpartiene. Enkelte partier, spesielt de revisjonistiske, Moskva-tro-partiene, er direkte agenturer for sosialimperialismen, agenturer som sosialimperialismen benytter til å markedsføre sin imperialistiske politikk.

Kommunistene må føre en kompromissløs kamp mot disse agenturene. Revisjonistene må bekjempes på alle mulige måter, som de forrædere de er.

I Norge er det bare Kommunistisk Ar-

beiderforbund som har proklamert kamp mot revisjonismen, og ført dette ut i konsekvent praktisk handling. AKP-gruppen har i ord fordømt sosialimperialismen, men i handling inngått enhet og kompromisser med dens agenter i Norge. 1.mai var et godt eksempel på dette. På mange steder gikk SV og AKP sammen om 1.mai-arrangementet. På de fleste av stedene hvor SV og AKP samarbeidet, tok ikke noen av parolene til orde for forsvaret av folkerepublikken Kina og fordømmelse av sosialimperialismen. I dagens situasjon der sosialimperialistene direkte er en trusel mot Kina, og forbereder en imperialistisk røverkrig mot folkerepublikken, er dette et forræderi mot sosialismen og intet mindre.

Heller ikke i de anti-imperialistiske organisasjonene eller i Vennskapssambandet Norge-Kina blir det reist kamp mot sosialimperialismen.

I Solkom. er parolen "Bekjemp sosialimp." fjernet fra parolegrunnlaget (Landsmøtet 1973), dette for å sikre enhet med revisjonistene og de falske anti-imperialistene innafor NKP.

N.B. Vennskapssambandet Norge-Kina har ikke noe om sosialimperialismen med i plattformen sin.

Den kommunistiske bevegelsen i Norge, representert ved Kommunistisk Arbeiderforbund og de Marxist-leninistiske Ungdomsgruppene (MLU), er de eneste organisasjonene i Norge som fører en kompromissløs kamp mot sosialimperialismen og dens agenter, såvel i det anti-imperialistiske arbeidet som på 1.mai-dagen. Og dette er nødvendig.

Bare gjennom kompromissløs kamp kan de revisjonistiske agentene bli avslørt og kasta på søppeldynga som de ubrukkelige redskapene de er i arbeiderklassens tjeneste.

H.K.

ALBANIA -

SOSIALISMENS FYRTÅRN

I EUROPA

T. Hystad

Albanias, og særlig Albanias Kommunistiske partis, historie er meget lærerik for alle marxister. Her skal vi bare trekke fram de viktigste og mest avgjørende perioder i Albanias historie.

Albanierne ble første gang samlet som nasjon under Skanderbegs militære frihetskrig mot osmanerne (tyrkerne) fra 1443 til 1465. Men Albania ble erobret av osmanerne og undertrykket av dem i 450 år.

Først i 1920 ble Albania en fri, selvstendig stat etter lange og blodige frihetskamper. Da med omtrent de samme grenser som landet har i dag. Men 1/3 av alle albanere, det vil vi ca. 1 mill., bor fremdeles utenfor Albanias nåværende grenser, for det meste i Jugoslavia.

1920-årenes Albania var et fattig jordbruksland med mange små bondebruk og noen få mektige godseiere. Da den nasjonale selvstendighet ble proklamert, ble det opprettet en slags borgerlig-demokratisk republikk med et svakt handels- og industri-borgerskap og de mektige godseiere som de virkelige herskere i landet.

Men klassekampen mellom de fattige bøndene, som ble kraftig utplyndret, og godseierne bølget fram og tilbake i 20-årene. Dette fortsatte også etter at Ahmed Zogu ved hjelp av jugoslaviske og hviterussiske tropper tok makten og opprettet et reaksjonært diktatur i 1924. Zogus diktatur varte til 1939 da Mussolinis italienske fascister okkuperte landet i løpet av påske-ukene.

I 1928 ble den første kommunistiske celle dannet i byen Korça av noen få politisk framskredne arbeidere og håndverkere. I løpet av et år utviklet den flere celler som dannet en gruppe på ca. 50 medlemmer. Disse var for det meste håndverkere, intellektuelle og folk fra mellomlagene, men også en del arbeidere.

Samme år, 1928, ble det også dannet en kommunistisk gruppe i Moskva av albanere som hadde flyktet fra Albania etter 1924.

Gruppen i Korça utviklet en rekke aktiviteter og aksjoner i årene fram til 1940. De organiserte studievirksomhet av marxistisk litteratur. De dannet og ledet en arbeiderforening i byen med ca. 1500 medlemmer fra 1933. De stiftet fagforeninger av skreddere, skomakere og sjåffører osv. fra 1934. De organiserte flere omfattende streiker. Særlig stor betydning fikk den såkalte "brøddemonstrasjonen" i 1936 som samlet flere tusen demonstranter. Deres viktigste leder var Ali Kelmendi som var kommet tilbake fra Moskva i 1930 for å organisere det kommunistiske arbeidet i Albania. Men denne gruppen gjorde små og dårlige forsøk på å danne et landsomfattende parti, da det hersket en viss gruppe-egoisme hos den. Imidlertid ble det dannet kommunistiske grupper i flere andre byer i begynnelsen av 1930-årene. Først i Shkoder, siden i Tirana, Elbasan, Gjirokastra og andre små steder. Disse ble ledet av Zef Mala, en intellektuell som var sterkt påvirket av trotskismen. Denne gruppens arbeid besto for det meste i å organisere studiesirkler blant håndverkere og skoleungdom og på noen små og få arbeidsplasser.

Men det oppsto stadige fraksjonskamper mellom alle disse små gruppene og innenfor nesten alle gruppene. Det rådet en stor gruppe-egoisme innenfor dem alle.

Det viste seg tydelig at det manglet en samlende illegal avis som kunne utkomme regelmessig.

Særlig herjet trotskismen i Shkoder-gruppen. Den Kommunistiske Internasjonals folkefront-linje fra 1935 skapte nye fraksjonskamper i slutten av 1930-årene mellom og innenfor gruppene. Selv etter de italienske fascistiske troppenes okkupasjon av landet i 1939, fortsatte intrigene og fraksjonskampene mellom gruppene.

Resultatet var at gruppene først fikk sammenkalt en kongress i 1941 og dannet et kommunistisk parti med sentralkomite i Tirana under ledelse av Enver Hoxha. Da hadde Korça-gruppen alt i lengre tid organisert de første partisaner og ledet dem i geriljakamper mot de italienske okkuperanter.

Partiet gikk med en gang på stiftelseskongressen inn for den væpnete kam-

pen mot de italienske fascister. Det gikk inn for å ta ledelsen i den "Nasjonale frihetsfronten" som skulle organisere denne kampen. Partiet hadde ved stiftelsen ca. 200 medlemmer. Arbeiderne og håndverkere i byene ble først organisert og dannet de første geriljagrupper, som tok tilhold i fjellene.

Partisanene måtte ikke bare kjempe mot de italienske troppene, men også mot de albanske quislinger, som organiserte væpnete tropper blant endel av bøndene.

I slutten av 1930-årene og i begynnelsen av 1940-årene var det bygget opp en god del industri og gruvedrift i Albania. Partiet gikk derfor inn for først og fremst å rekruttere partisaner blant industri- og gruvearbeiderne, blant bygnings- og havnearbeiderne osv.

Men da landets befolkning fremdeles for det meste besto av bønder, måtte partiet, for virkelig å få massene med i den væpnete kampen mot okkuperanterne, også få de brede lag av bøndene med.

Massene og spesielt ungdommen sluttet etterhvert opp om kampen og det ble organisert flere partisanforbund over

hele landet som samarbeidet om angrepene mot fascistene.

Partiets illegale avis, Folkets Røst, begynte å komme ut den 25. august 1942, og ble et mektig våpen for partiet og for organiseringen av den væpnede kampen.

I mars 1943 hadde partiet sin første nasjonale konferanse, med 72 delegater som representerte 700 medlemmer. På det tidspunkt kjempet det flere tusen partisaner i fjellene over hele Albania. De holdt da 4 italienske divisjoner i stadig kampberedskap.

I august 1943 ble det dannet en samlen generalstab for de da ca. 10 tusen partisaner organisert i permanente partisan-forbund i fjellene over hele landet. Da ledet partiet den "Nasjonale frihetsfronten" med Enver Hoxha som politisk kommisær.

I september 1943 kapitulerte italienerne overfor de allierte, men de lot seg avvæpne av de innrykkende tyske troppene. Men ca. 15 tusen italienere overga seg med sine våpen til de albanske partisaner.

Tyskerne var en langt farligere og sterkere fiende enn italienerne. I november 1943 satte tyskerne inn en voldsom offensiv, og en ny i februar 1944, men de ble slått tilbake med store tap. Albanierne hadde nå organisert seg i flere divisjoner og i mai 1944 hadde de en styrke på 35 tusen mann. Den 28. mai 1944 ga øverstkommanderende, Enver Hoxha, ordre til den "Nasjonale Frihetsarmeen" om å starte den alminnelige offensiven for å befri hele Albania for de tyske okkupasjionstroppene og deres quislinger. I løpet av sommeren ble hele landet syd for elven Shkumbini befridd og den 17. oktober ble Tirana erobret etter 20 dagers harde kamper. Den 29. november 1944 var hele landet renset for fremmede tropper. I mellomtiden hadde engelske tropper gått i land i byen Saranda i syd, men disse ble tvunget til å forlate landet av den "Nasjonale Frihetsarmeen". Allerede den 23. oktober var

Albanias Demokratiske Regjering dannet, med Enver Hoxha som leder, og den 25. november ble partiets andre plenum samlet. Da hadde partiet 2800 medlemmer.

På dette plenum var en representant for Jugoslavias Kommunistiske Parti tilstede. Han grep aktivt inn i diskusjonene og anklaget Enver Hoxha og partiets ledelse for å være for uerfaren og for ikke å ha samarbeidet godt nok med det albanske småborgerskap. Han foreslo å avsette Enver Hoxha som generalsekretær i partiet og heller velge Sejfulla Malëshova. Dette angrepet ble avvist og partiet valgte på nye Enver Hoxha til sin leder. Det ble imidlertid nå dannet en fraksjon i sentralkomiteen som besto av Koci Xoxe, Nako Spiru og Sejfulla Malëshova. Dette var det første angrep fra Jugoslavias kommunistiske partis ledelse på Albanias kommunistiske partis ledelse, men det skulle ikke bli det siste! I 1947 anklaget Tito Albania for å ta imot hjelp fra Sovjetunionen og krevde at alle vedtak i det albanske partis sentralkomite skulle godkjennes av det jugoslaviske partis sentralkomite.

Den 5. desember 1947 ble sentralkomiteens 8. plenum avholdt. Her foreslo Xoxe å avsette den daværende øverstkommanderende for hæren på grunn av anti-jugoslavisk virksomhet. Dette ble vedtatt. Det ble vedtatt at man skulle forberede befolkningen på Albanias innlemmelse i Jugoslavia. Disse vedtak kjempet Enver Hoxha imot. Xoxe foreslo også at to jugoslaviske divisjoner skulle komme til Albania for å beskytte landet. Dette ble ikke vedtatt i sentralkomiteen.

Enver Hoxha informerte Stalin og Sovjetunionens kommunistiske partis sentralkomite om disse jugoslaviske forslag. Den 28. juni 1948 ble det vedtatt av de kommunistiske partiers Informasjonsbyrå å bryte forbindelsene med Jugoslavias kommunistiske parti, på grunn av dets revisjonistiske politikk.

Xoxe ble stilt for en domstol i Albania, han ble dømt til døden og skutt, for hans samarbeide med en fremmed makt. Albania var reddet fra en ny okkupasjon av fremmede tropper!

Stalin døde i 1953.

Alt i 1955 reiste Krutsjov til Belgrad og innledet en ny forsonings politikk overfor Jugoslavia.

Albanias kommunistiske parti kunne ikke se at det var skjedd noen forandring i Jugoslavias revisjonistiske utvikling.

I 1956 viste det seg helt klart at Jugoslavias kommunistiske parti sto bak oppstanden i Ungarn, og støttet den.

På den rumenske partikongressen i juni 1960 gikk Krutsjov til angrep på det kinesiske broderpartiet. Men på den internasjonale konferanse i Moskva samme høst gikk Enver Hoxha til angrep på Krutsjov og den revisjonistiske ledelsen i Sovjets kommunistiske parti. Denne kritikken har Albanias kommunistiske parti fortsatt siden. Mens de andre europeiske kommunistiske partiene har fortsatt sin revisjonistiske utvikling, har Albanias kommunistiske parti sammen med Kinas kommunistiske parti, stått fast på marxismens revolusjonære og proletariske plattform.

Albanias kommunistiske parti har i alle årene etter krigen ledet den økonomiske og kulturelle utviklingen i Albania etter marxismen-leninismens riktige prinsipper. Derfor er Albania alle virkelige kommunisters eneste håp i Europa.

Spinola...

Forts. fra side 2

I Angola utgjør portugiserne en stor gruppe av den samlede befolkningen. Her finnes 1 portugiser pr. 6. afrikaner, og det er her de største rikdommene finnes, bl.a. diamantgruver, men spesielt viktig er den vesle provinsen Cabinda, som gjemmer på enorme oljemengder som det amerikanske Gulf Oil Company er engasjert i utvinningen av. Det er derfor all mulig grunn til å tro at her vil portugiserne fortsatt, om nødvendig med amerikansk hjelp, klare seg fast så lenge som mulig. I Angola står i tillegg frigjøringsstyrkene militært sett foreløpig svakt, og er sterkt splittet innbyrdes. M.P.L.A., den største av dem, har til overmål godtatt Spinola-tanken om en multi-rasial stat, noe den andre viktige bevegelsen, F.L.N.A., bestemt setter seg imot.

I Mozambique er forholdet mellom portugisere og afrikanere 1 : 40, og her står FRELIMO-styrkene såvidt sterkt at muligheten for full uavhengighet på litt lengre sikt her er langt lysere enn i Angola. Kravet fra Spinola om nedleggelse av våpnene forut for politiske forhandlinger har fått et kontant svar fra FRELIMO: Ingen våpenhvile før uavhengighet. Dette tyder også på politisk styrke og de portugisiske forsøkene på å opprette marionett-regime - noe de i disse dager er i ferd med -

vil bli resolutt avvist.

Uavhengighet blir ikke gitt til Mozambique, men den vil bli tilkjempet, selv om den endelige seieren ennå kan la vente på seg en tid. Og en seier for Mozambique vil bety begynnelsen på slutten for rasist-regimet i Rhodesia, i og med at Mozambique vil kunne blokke Rhodesias adgang til havet, og dermed gjøre blokaden effektiv.

J.L.

Bresjnev doktrinen...

Forts. fra side 12

ser med uro på sovjetflåtens manøvrer, fra Storbritannia i nord, til Australia i sør, og fra Bangladesh, India og Iran. Det kan det være verdt å komme tilbake til.

Endelig vet Hsin Hua å fortelle at litteratur og kunst skal "glorifisere" militarismen. "Litteraturen har et spesielt ansvar overfor arméen og flåten", erklærte forfatterforeningens første-sekretær G.M. Markov. Alt må bli gjort for å utvikle og styrke den militære tradisjon i sovjetlitteraturen.... Med "forsvar av fedrelandet" som ut-

hengsskilt forsøker sovjetrevisjonistene å dekke over den kjennsgjerning at de driver aggresjon og ekspansjon ute. Men kunsten de publiserer forteller om imperialistiske, aggressive kriger. Notiske kolonialister i russisk historie blir framstilt som "patriotiske" helter. Om tsar-Russlands overfall på Kina fortelles det at de veldige landstrekningene i nord-øst Kina som tsar-Russland urettmessig annekterte, først "var blitt lagt åpne" av russiske immigranter "med megen møye og stort besvær". Det russiske tidsskriftet Oktober (sic.) beskriver frekt den væpnede okkupasjonen av Tsjekkoslovakia i 1968 som en "internasjonalistisk plikt" der sovjetsoldatene tydelig viste "sitt sanne mot og heroiske karakter, og sin modenhets som borgere". De følte seg vel heller som de tyske soldatene som kom til Norge "som venner" i 1940. De visste vel heller ikke hvorfor..... "Right or wrong, my country" (riktig eller galt, det er mitt fedreland) var de engelske soldatenes slagord da England var den største imperialistiske aggressor i historien. Nå ser det ut til at S.U. som i løpet av vel 50 år har beveget seg fra proletær revolusjon til sosialimperialisme, har adoptert det samme slagordet.

i

synsvinkelen

NKP er i et dilemma. Skal det oppløse seg selv og gå inn i en venstrekoalisjon eller skal det fortsette å bestå som eget parti? Et tankekors for mange medlemmer. Å dømme etter leserinnleggene i Friheten er det mange som mener at NKP bør bestå som parti og at SV fortsetter som valgforbund. Men SVs landskonferanse vedtok enstemmig, også med NKP-representantenes stemmer, å oppløse partiene i løpet av 76. To hovedsyn tegner seg fram, det ene representeres ved tilhengerne av "sosialisme med et demokratisk ansikt", dubceckianerne kunne en kalle dem, med Reidar Larsen i spissen. Denne gruppen har forkastet klassekampen, proletariatets diktatur og tror blindt på en parlamentarisk overgang til sosialismen. Denne gruppen atskiller seg fra gruppe 2 ved å innta en viss reservert holdning til Sovjet. Gruppe 1 står på ikke-innblanding og likestilt-prinsippet. Gruppe 2 har ingen slike reservasjoner og betrakter SUKp som det førende parti innenfor den kommunistiske bevegelse. Denne gruppen ville aldri drømme om å foreta seg noe som kunne vekke mishag i SUKp. Lydig har den inntatt en anti-kinesisk holdning og dempet sitt politiske språk til stort sett å omfatte ordene demokrati og strukturelle reformer. Begge gruppene tror på en fredelig overgang til sosialismen og avslører seg dermed som to alen av samme revisjonistiske stykke.

Skjerpelsen av klassekampen og den økede utbytting har blåst vekk endel illusjoner fra arbeiderklassen, selv om det fremdeles er rikelig igjen. DNAs

parole fra 50 årene "økt innsats i dag gir bedre kår i morgen" og "vi er alle i samme båt" er ikke lenger gangbar mynt. Folk har skaffet seg en god del materielle ting, men utbyttingen fortsetter og skjerpes, både i form av lønnsenkning, inflasjon og også rent helsemessig i form av øket stress. Sosialdemokratiets klassesamarbeidsplattform begynner å slå sprekker og i hele Skandinavia kjemper sosialdemokratiet på sin siste skanse. Anskaffelsen av materielle ting etter krigens magre år har lært folk at dette er ikke nok. De har begynt å interessere seg for livssyn. Framvoksten av utallige bevegelser av de mest merkelige livssyn er et bevis på det. Kristelig Folkepartis framgang er også et uttrykk for dette, mørkemannsfilosofien er tydeligvis attraktiv for mange i Norge.

Kommunistisk Arbeiderforbund har også merket den økende interesse for livssyn ved økt tilslutning fra bevisste revolusjonære.

Mellompartiene derimot, som for eks.

de to venstre, er iferd med å bli utradert av den begynnende polarisering. I denne situasjon er det meget sannsynlig at SV vil skaffe seg en god del tilhengere i første omgang. I manges øyne vil det utvilsomt framstå som et mer radikalt parti enn DNA. Men på lengre sikt vil også dette reformparti avsløres for arbeiderklassens øyne. Arbeiderklassen vil lære av sin egen virkelighet at bare kompromissløs kamp mot kapitalismen kan gi seier og bare sosialismen kan avskaffe utbyttingen.

I denne sterkt polariserende situasjon vi er inne i nå, kan en ikke annet enn synes litt synd på det lille småborgerlige AKP. Deres lett komiske anstrengelser for å finne noe å stå på, kaller på et medlidende smil. Denne politiske døgnflue har bare en ting å se fram til - sitt endeligt. Datoen for bisettelsen har historien forlenget fastsatt. Fred være med deres minne.

Obs.

LES OGSÅ

Organ for Marxist - Leninistisk ungdom

Marxist-Leninistisk Ungdom

Postboks 41 - Postnr. 1345 Østerås

Om studiearbeidet

Kommunistisk Arbeiderforbunds grunn-sirkel i marxismen-leninismen-Mao Tse-tungs tenkning bygger på 6 møter.

1. Grunnlaget for samfunnsutviklingen og klassespørsmålet.
2. Kapitalismens politiske økonomi.
3. Staten - den herskende klasses undertrykkelsesredskap.
4. Imperialismen - kapitalismens høyeste stadium.
5. Det kommunistiske parti.
6. Kampoppgavene i dag - kampen for dagskravene og kampen for et kommunistisk parti.

Litteratur som benyttes er følgende:

Marx: Det kommunistiske manifest, kr.1.
Heftet "Politisk økonomi" utgitt av Kommunistisk Arbeiderforbunds studieutvalg, kr.3.-
Heftet "Staten" av Lenin, utgitt av Kommunistisk Arbeiderforbunds studieutvalg, kr.3.-

Heftet "Utdrag av arbeidstvistlovene og lov om lønnsnemnd i arbeidstvister", kr.1.-

"Hovedavtalen mellom LO og NAF (LO), gratis.

Heftet "Hva er imperialismen", utgitt av Kommunistisk Arbeiderforbunds studieutvalg, kr.3.-

"De økonomiske kampers lærdommer"

(Strassbourgetesene), kr.4.-

Kommunistisk Arbeiderforbunds prinsipp-program og arbeidsprogram er offentliggjort i Røde Fane nr.1-1973, kr.2.-

"Den dialektiske og historiske materialisme" av Stalin (hefte Ny Dag eller Oktober), kr.4.-

J. Stalin: "Partiet" (hefte utgitt av Kommunistisk Arbeiderforbunds studieutvalg), kr.3.-

Som tilleggslitteratur kan dessuten anbefales:

Lenin: "Staten og Revolusjonen".

Marx: Lønn, pris og profitt.

"Unntakslovene og NATOs beredskapsplaner" (utg. av Kampanjen Norge ut av NATO, som hefte).

"Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid"s første program.

"Sitater fra Formann Mao Tsetung" - (Den lille røde).

Møteplanene er lagt opp med flest mulige praktiske eksempler. Utgangspunktet for studiene er at teorien må anvendes i praksis hvis den skal bli en materiell kraft.

Ta kontakt med Kommunistisk Arbeiderforbund!

Organiser studievirksomhet på din arbeidsplass eller i ditt boligområde!

Det gjærer på arbeidsplassene etter tariffoppgjøret

LOKOMOTIVFØRERNE VED NSB ER ENNÅ I STREIKEBEREDSKAP.

Lok.førerene ved jernbanen reiste kampen for sine kår, tvers igjennom LO-byråkratenes forsøk på å presse igjennom storkapitalens og LO/NAF/Statens "rammeoppgjør". Med nød og neppe har man nå vrikket seg igjennom uravstemningene i de fleste industrier, - og til stor fryd for de som lever av profitten, er det nå underteknet nye 2-årige tariffavtaler uten nevneverdige lønnstillegg og med så dårlige indeksavtaler at ei markert reallønssenkning faktisk er innebygget i avtalen.

At ikke bare de som stemte nei (i det avgjørende forbund, Jern. og Met. var det vel 49%), men også mange av de som stemte ja, var misfornøyd er imidlertid et faktum som burde dempe litt på triumfen, særlig fordi mange av disse rett og slett følte seg bedratt - ikke av forhandlingsresultatet med NAF - men av LO og sitt forbund som stilte så latterlig lave krav!

Altså ingen vilje til streik på slike bunnkrav. Oppmerksomheten på kamprettes nå inn på bedriftene!

Lok.førerene hadde gjentagne ganger reist sine særkrav om justering av lønnsklassen ved tariffoppgjør - de var lei av å bli presset ned i lavmålslønn. Hver gang var dette frafalt fra Forbundet i de anbefalte forhandlingsresultat med Staten.

Denne gang nektet de å bøye seg, de forkastet "tariffoppgjørets resultat" som seg uvedkommende, organiserte sin streikekomite, reiste sine krav på nytt overfor NSB, trosset LO/Forbundet og varslet streik. Først "kjør langsomt aksjon" en dag og deretter full streik en dag om ikke nytt tilbud lå på bordet - og deretter varsel om full streik til kravet var innfridd.

De to første faser er gjennomført med det foreløpige resultat at de er lovet forhandlinger gjennom forbundet "utenfor kartet". De satte seg i respekt.

De organiserte denne første fasen helt korrekt, - den eneste måten som duger. Valgt streikekomite i ledelsen - fagforeningsapparatet tilside, og "vill" streik uten illusjoner om medhold i arbeidsrett eller annen voldgiftsinstans.

Fortsettelsen vil avhenge av om de skjærer klar av det intrigespill som Jernbaneledelsen og LO/Forbundet nå sikkert legger opp til. Lok.førerene har seieren innen rekkevidde, - men bare en kompromissløs kampholdning vil føre fram.

K.H.

FRIFINN DE TILTALTE I STEINSJÖSAKA!

Aktor i rettsaken mot de tiltalte i den såkalte Steinsjø-saka måtte gjøre faneflukt da saken nylig var oppe til behandling i Totens Herredsrett. Han måtte gå fra tiltalen om oppvigleri, og strafferammen ble på grunn av uklarheter i forbindelse med tiltalen om ordrenekt redusert fra 2 år til 3 måneder.

Som kjent ble tiltalen i saken reist mot 4 soldater som i fjor ikke ville løse skudd på Forsvarets øvingsfelt Steinsjø-feltet, fordi det er strid om eiendomsretten til området mellom Totenbøndene og godseier Mathiesen, som har leid ut området til Forsvaret.

De tiltaltes forsvarer, Alf Nordhus, var ifølge Dagbladets referat mest opptatt av at "det kan ikke annet enn skade vårt norske forsvars egne interesser at man har reist straffesak etter en hendelse av denne karakter." Han la til: "Mest tragisk er kanskje denne saken for oss som forstår nødvendigheten av et forsvar som har folkets sympati." "Mangt et øye var vått i rettsalen" etter dette, kan Dagbladet fortelle.

Vår kommentar: Vi støtter ikke de 4 tiltalte fordi vi vil styrke Forsvarets interesser og styrke dets sympati i folket. Vi støtter dem tvert om fordi de med sin modige handlemåte kastet lys over Forsvarets og godseier Mathiesens neglisjering av Totenbøndenes borgerlig-demokratiske rettigheter, og dermed bidro til ytterligere å avsløre Forsvarets klassekarakter. Vi trenger ikke flere illusjoner om denne Forsvarets karakter, men en nedrivning av alle illusjoner om dette - og det har de 4 tiltalte bidratt til.

De tiltalte har fått dom i herredsretten, og trenger støtte til den videre behandling av saken, samt til advokat, reisepenger osv. Vi oppfordrer til å sende økonomisk og moralsk støtte til Steinsjøkomiteen, c/o A.H.Rolijordet, Pilestredet 51, Oslo 3. Frifinn de tiltalte!

§§§

Kommunistisk Universitetslag har sendt følgende brev til Steinsjøkomiteen:

"Vi støtter de tiltalte i Steinsjø-saken, og sender kr.100.- over postgiro.

Den dommen som er felt, er en naturlig konsekvens av militærapparatets funksjon som den herskende klassens voldsredskap, og av lovens og rettsapparatets klassekarakter. Bare en sterk opinion uten illusjoner på dette punkt kan presse borgerskapet til ikke å anvende sitt lovverk ved neste korsveg!

Frifinn de tiltalte!

Kommunistisk Universitetslag i Oslo."

Handelsavtalen ... Forts. fra side 1.

økonomiske integrasjon i EEC fortsetter altså med uforminsket styrke, trass i foreløpig manglende politisk tilknytning. Annet kan heller ikke ventes så lenge vi har kapitalisme i landet. Trass i AKPs og SVs småborgerlige illusjoner om å øke "sjølberginga" under fortsatt kapitalistisk-økonomiske forhold, fører den norske kapitalismens ekspansjon ubønnhørlig til stadig sterkere integrasjon i det imperialistiske verdenssystemet. På lengre sikt vil dette nødvendigvis også medføre politisk tilknytning til EEC, eller til andre imperialistiske blokker som eventuelt måtte danne seg i den skjerpede konkurranse om markedene. Kampen mot EEC må derfor - for å bli reell - bli en kamp for sosialismen, dvs. den må ledes av arbeiderklassen på denne klassens premisser.

Det var imidlertid ikke arbeiderklassen som sto i ledelsen for den siste kampen mot norsk EEC-medlemskap, men derimot småborgerskapet og det nasjonale borgerskapet - godt hjulpet av kreftene bak SV og i mindre betydelig grad AKP. Småborgerskapet og det nasjonale borgerskapet tilrev seg i realiteten i løpet av EEC-kampen et tilnærmet abso-

lutt hegemoni på venstresiden i norsk politikk - etter at arbeiderklassen faretruende hadde stukket hodet opp under de ulovlige streikene omkring 1970. Privateiendommen og kapitalismen ble konsolidert - dette var et vel så viktig resultat av EEC-kampen som nei-flertallet i folkeavstemningen. "Folkets" seier var vesentlig det som ligger skjult i selve uttrykket, nemlig småborgerskapets og borgerskapets seier - "folkets" seier er et like selvmotsigende uttrykk som den revisjonistiske ideen om "folkets" stat, som i likhet med det første bare tjener til å tildekke det borgerlige klasseinnholdet i den foreliggende realitet.

Med et småborgerlig-borgerlig hegemoni på venstresiden som bakgrunn kan da også handelsminister Evensen videre trygt uttale:

"Sammen med gode konjunkturer er det det forhold at Norge er i ferd med å framstå som en av verdens største oljeproduserende nasjoner har dette bidratt til at EF-debatten er kommet raskere på avstand enn det bare for noen få måneder siden var grunn til å frykte. Dette gjør at vi som nasjon igjen kan samle oss om mer byggende arbeid og sette kreftene inn på løsning av andre og viktige samfunnsoppgaver."

Denne restaurasjonen av den norske kapitalismen kan fra vår side bare møtes med gjenoppbyggingen av det kommunistiske partiet, den absolutte forutsetning for å gi arbeiderklassen hegemoni-
et.

Om "å gjøre LO... Forts. fra side 1

galt fatt med svenske statens disposisjoner, men de kjente straks sin egen situasjon - de identifiserte seg med LKAB-arbeidernes kamp. Enhver utvikling av streikefrontens paroler, fra den første spontane aksjon av den første arbeidsstokkens (8-10 mann) krav om nye akkorder til de mere dyptgående og omfattende paroler fra massemøtene under streikens høydepunkt, var i samsvar med også norske industriarbeideres virkelighet og ofte ikke uttalte krav.

Sosialdemokratiets hegemoni fikk et kraftig grunnskudd. Flere arbeidere så hulheten i dets klassesamarbeidsideologi, - og flere så liksom svenske gruvearbeidere at deres organisasjoner (fagforbundene) i virkeligheten var vendt mot dem, - ja at de virket som et redskap for kapitalistenes kontroll med arbeidskrafta og ikke som arbeiderklassens kamporganisasjon.

Dette var en umiddelbar erkjennelse som ytterligere blei understreket etter at arbeidskampene spredte seg til andre bedrifter, og etter at reisninga fikk sine utslag i eget land. Rasjonalisering, lønnsnedpressing og utviklinga av de sentraliserte og delvis statsdirigerte "fellesoppgjør" som åpenbart tjente kapitaleiernes profitter - hadde slett ikke ført til harmonisering av arbeideres og kapitalisters forhold - det hadde bare demmet opp for arbeidernes misnøye og vilje til kamp.

Dessuten - kommunistenes teori - om klassekampens nødvendighet og om den oppsummerte erfaring for organisering av kamp var ikke død - den levde og vant tilslutning.

På tross av at Fagforbundene og LO ikke lot seg anvende, blei det flere steder organisert valgte streikekomiteer som organisert sentrum. De "ville" streiker oppsto - men de var organiserte og tilstrebet en ofte beundringsverdig disiplin. Og framfor alt de blei de eneste effektive redskap for en økonomisk kamp som arbeiderne nå måtte føre. Ja, det kom snart for en dag at seieren i disse streiker sto og falt (i alle faser) på om man fullstendig greide å tilsluttes fagforeningsapparatet, LO-innflytelse og statlig lovverk med domstoler og det hele.

Tenk bare på betydninga av at NORGAS-arbeiderne våren 1970 nettopp koblet ut klubbstyret og org.linjene til sitt Forbund (Norsk Kjemisk), ikke for å isolere seg fra kjemiske arbeidere - men frigjøring fra Forbundets tvungne lojalitet overfor statlige reguleringsbestemmelser og statlig overvåkede "overenskomster" med N.A.F. som i sin konsekvens ville kneblet ethvert av arbeidernes rettferdige krav. Likedan hvordan de nektet å føre juridisk prosedyre i arbeidsretten - men erklærte at de ville gi faen i borgerstatens kneblingslover uansett juridisk straffansvar og uansett hvilke trusler om økonomisk erstatning de måtte bli idømt - streikekampen skulle føres til ende - arbeidernes krav om lønnsforhandlinger på bakgrunn av "2 kr. mere i timen" var betingelsen. På den andre siden var det en erfaring hvordan NORGAS-streiken kom i visse vanskeligheter fordi Oslo Jern og Met. (dengang ved hjelp av en smart manøvre av bl.a. Kalheim) tilrev seg en viss innflytelse over sluttfasens gjennomføring.

Streikens positive resultat kom ene og alene ved arbeidernes konsekvente

kamplinj og sin kamporganisasjon (bygget på streikekomiteen) og ved å holde front mot det legale faglige apparat. På dette grunnlag ga norske fagorganiserte arbeidere den solidariske støtte (økonomisk og politisk) som de streikende også var avhengig av.

Samme erfaringer gjorde seg gjeldende ved EFP i Sauda. Den valgte streikekomite og de streikendes tilbaketrekking av representanter i foreningsstyret for å føre konsekvent kamp, viste veien fram, - restene av det "legale" fagforeningsapparatet blei så langt det maktet å fungere en nedbrytende faktor. Dette uten at de som satt i dette apparat-

Kommuneforbundet prøvde fortvilet å trylle fram villige og samtidig "lovlig valgte fagforeningsstyremedlemmer" for å framstille disse som "de virkelige faglige ledere" av f.eks. Sporveisbetjeninga. Resultatet var magert - de par stykker som sluttet opp om forræderilinja blei stemplet som streikebrytere av oppinionen.

At veien om de valgte streiker og aksjonskomiteer, samtidig som fagforeningsapparatet slenges tilside er nå erkjent av alle arbeidere som iverksetter streik.

Av årets mange aksjoner kan nevnes Holmenkolbanebetjeningas streik - og den aller seineste (hvor vi bare kjenner en

et ønsket sjøl å skade streikekampen, - men fordi det blei deres lovpåbudte plikt. Arbeidsgiverne og deres lakeier ville bare anerkjenne dette lovlydige styret som arbeidernes talsmenn, - det lykkedes bare for dem i beskjedent monn.

Streikene ved Oslo Sporveier samme år og teaterarbeidernes streik 1971 viser samme mønster. Fagforeninga blei bevisst satt tilside (medlemmene hadde full mulighet til å velge hvilket styre de ville) for å frigjøre en kamporganisasjon. Streikekomiteen og streng sentralisme derfra var metoden. "Legaliteten" av aksjonene blei satt på båten fullstendig - Arbeidsretten blei neglisjert.

innledende fase) - aksjonen ved NSB av lok.førerne.

Ingen arbeidere ønsker å bryte opp en landsomfattende fagorganisasjon - og ingen bevisste arbeidere ønsker anarki, fordi de ser utmerket at det organiserte samhold i en fagbevegelse som er en kamporganisasjon både ville tjene lønnskampen og bety en organisert kraft for politiske framstøt.

Men, det nytter lite bare å ønske seg en ting uten å se hva man kan realisere. Det er denne feilen både AKP og SV-folk i dag gjør når de reiser parolen "Gjør LO til kamp-organisasjon". Det

er absurd å tenke seg at LO som er fullstendig innvevd i det mønster av lovverk som nettopp garanterer kapitalismen og kapitalens utbyttingssystem skal kunne nedkjempe det system det sjøl er en del av. LO's 3/4 hundre års utvikling fra å være resultatet av arbeiderklassens behov for organisering som klasse under den tidlige kapitalismen, er i dag forvandlet til en organiserende bestanddel av det moderne kapitalistiske samfunn.

LO's eksistens hviler i dag bl.a. på Arbeidstvistlovene som bestemmer og regulerer LO's virksomhet. LO på sin side gjennom sosialdemokratisk dominans har sjøl innordnet sin virksomhet etter de krav borgerstaten etterhvert har stilt. Ja, det er ikke slik at LO bare (som passivt objekt) er innringet eller nøytralisert av borgerstaten, men det er kommet dithen at LO er tildelt en aktiv funksjon for å utøve kontroll med borgerstatens lover for regulering av arbeidskrafta for kapitalistene. Forbundenes tilslutning til LO (de er og lovregulert om de vil anerkjennes som sjølstendige) er grunnlagt på LO's plass innen lovverket.

En fagforening er bare en legal fagforening om den følger det samme lovverk som nettopp umuliggjør f.eks. streikekamp (unntatt slike som LO/NAF er enige om og som de statlige myndigheter ikke forbyr). M.a.o. arbeideres beslutning om den er aldri så enstemmig kan ikke bestemme fagforeningas opptreden som streikeorganisator! Om den skulle anvendes på tross av lovver-

ket da opphørte den å være legal fagforening!

Og da spør det. Er det så at vi gir opp den legale sida fullstendig i dag? Ja, det måtte være konsekvensen av f.eks. AKP's parole om å gjøre LO til kamporganisasjon! (Mrk. Man sier ikke lenger bare: "gjøre fagforeningene til kamporganisasjoner", men nå gjelder det LO!) Tenk - LO over på illegaliteten! Hvilken storartet form for illegal organisasjon det skulle bli. For vi må vel tro AKP når de sier at de er revolusjonære? Det kan vel ikke være "kamp - men under lovens ramme" de mener vel? Vi velger å tro det ikke er dette de mener. (Vi er derimot overbevist om at en rekke av SV-lederne nettopp mener dette). Om det ikke er "under lovens ramme" de vil, da kanskje det må forstås dithen at "ikke under de nåværende lovers ramme" - men under slike vi ventes å få som resultat av - en reform (?) eller en revolusjon(?). Begge deler er like absurd. - Vi er revolusjonære, men nettopp derfor vil vi revolusjonær organisasjon - og derfor går vår politisk-organisatoriske strategi lenger enn til dagens nødvendige streikekomiteer - her kommer partibygginga inn med cellene i industrien og deres ledelse av arbeidernes framstøt.

Om man skulle ha tanker om LO utenfor legaliteten (dvs. illegal) undres det oss om LO's fond, byråkrati, forsikringsselskapet Samvirke/m. fusjonerte selskaper, Landsbanken med sine tilgodehavender og avtaler med Norges Bank, samt LO's representasjon i statlige organer

også skulle skj "i kamp på tvers av lovverket"?

Vi kommunister forkaster AKPs og SVs illusjonsparoler. Vi erkjenner fullt ut nødvendigheten for arbeiderklassen at vi arbeider i de legale fagforeninger, - men vi må der virke som kommunister. Vi vil tjene folket her også med de legale midler, men vi innretter vår virksomhet på å organisere klassen til kamp i dag for sine øyeblikkelige økonomiske interesser, og med det for øye at arbeiderne gjennom sin kamp må rustes for morgendagens revolusjonære perspektiv.

Vi arbeider for at fagforeningene så langt det er praktisk mulig virker som forum for skoloring i klassebevissthet og kamp, - og at foreningene så langt mulig kan virke som støtte for den organiserte kamp (streikekamp og politiske aksjoner). Men vi vil hverken lure oss sjøl eller andre med å si at fagforeningene skal anvendes til "kamporganisasjon". Til offensiv kamp må brukes offensiv redskap - i den økonomiske streikekamp må derfor metoden fra de "ville" streiker anvendes. Streikekomiteen må velges, kommunistene må gå i brodden for dette, og vi må bestemt framholde nødvendigheten av avgrensing og front mot det legale fagforenings- og LO-apparat.

A sette "for LO som kamporganisasjon" opp mot "leve de ville streiker", er en farlig avsporing som bare tjener borgerskapet og kapitalen.

*

K.H.

Redaksjonen ønsker alle lesere av "den røde Arbeideren" en riktig god ferie. Vi oppfordrer leserne til å sende inn stoff om lokale arbeids- og samfunnsforhold rundt om i landet. Rapportene bør nødvendigvis ikke være fullstendige ferdige artikler. Konkrete opplysninger er tilstrekkelig.

Red.

Fortsatt USA innblanding i Vietnam

USA fortsetter å forsyne Saigon-regimet med krigsmateriell og bryter således klart Pariseravtalen. USA skal over en 2-års periode skifte ut 70 av Saigon-regimets F5-a jagerbombefly med de mer avanserte og moderne F5-e flyene. Pariseravtalen slår uttrykkelig fast at krigsmateriell skal erstattes med samme type.

Krigsforsyninger som er sendt til Saigon-administrasjonen fra USA for det er blitt noen enighet om hvordan tilsynet skal organiseres er også brudd mot Pariseravtalen: over 700.000 tonn, inkl. 500 fly, 600 panservogner, 600 artillerikanoner og 200 sjøstridsfartøy er sendt på denne måten hittil. Disse ulovlige forsendelser samt 24.000 amerikanske militære rådgiveres opphold i Sør Vietnam er blitt fordømt flere ganger av RSVNs Utenriksdepartement og PRR har rettet flere appeller til USA om å holde seg til avtalen.

HILSNING FRA MLU TIL PRR PÅ 5-ÅRS-DAGEN

Kjære venner!

Marxist-leninistiske Ungdomsgrupper vil på 5-årsdagen for PRR's opprettelse hilse Republikken Sør-Vietnams Provisoriske Revolusjonære Regjering. Det vietnamesiske folkets heroiske og standhaftige kamp mot USA-imperialismen og deres marionetter har vært en stor inspirasjon for verdens folks kamp mot imperialismen. Vietnams folk har vist at et lite, men enig folk kan beseire en gigantisk imperialistmakt. Vi vil ønske dere lykke til i forsvaret av og i arbeidet med å bygge opp de frigjorte områdene i Sør-Vietnam.

Våre varmeste revolusjonære hilsener.

Marxist-leninistiske Ungdomsgrupper

Arbeidsutvalget

Sjølkritikk.

I innledningen til det intervjuet med et Spartacus-medlem, som sto i "den røde Arbeideren" nr.1-74 og Ungkommunisten nr.1-74 i forbindelse med vår pressemelding, kom vi i skade for å bringe en feil opplysning. Det ble oppgitt at det bare er et R.U.lag i Vestfold. Dette er en feil, det viser seg at det finnes 2 lag til, selv om det ene neppe er noe mer enn et lag på papiret.

Undertegnede beklager at disse feilaktige opplysningene kom fram. Dette skyldes at undertegnede baserte seg på opplysninger fra R.U.-folk i Tønsberg. Jeg burde selvsagt forstått at man ikke kunne regne med at R.U.-folk skulle være såpass orientert, at de visste om at deres organisasjon hadde lag i nabobyene. Jeg burde derfor ha undersøkt bedre. Jeg beklager.

T.L.

11

Bli abonnent!

Abonnementspris:

den røde Arbeideren pr. år - kr.15.-
Røde Fane " " - " 15.-

Pengene kan betales på postgiro 20 68 42

Merk talongen "A" for avisen og RF for Røde Fane

STØTTEABONNEMENT:

den røde Arbeideren - Kr.30.- pr. år.
Røde Fane - Kr.30.- pr. år.

Bresjnev doktrinen og SOSIALIMPERIALISMEN

Line Dedichen

Bresjnev-doktrinen angående "begrenset suverenitet", dvs. at "sosialistiske" land først er forpliktet overfor "systemet" og i annen rekke overfor eget land og folk, skulle likesom rettferdiggjøre intervensjonen i Tsjekkoslovakia. Hva "begrenset suverenitet" forøvrig innebærer framgår av en artikkel i Pravda nylig med titelen "Kjernepunktet i "økonomisk integrasjon". Artikkelen roser i høye toner et "Råd for økonomisk assistanse" og "økonomisk integrasjon" og hevder bestemt at en slik integrasjon sikrer medlemsstatene full statlig suverenitet, ja at denne er integrert i fellesskapet og erstatter denne.

En artikkel i "Hsin Hua" den 30.mai, gir noen eksempler på hvordan denne "suvereniteten" arter seg i praksis. Det betyr simpelthen at de integrerte land må rette sin økonomi etter Sovjetunionens, med dennes "assistanse", hevder artikkelforfatteren, angående hva de skal produsere og hva ikke. DDR for eks., framstiller ikke lenger traktorer og fly, som før. Men også de varene de "integrerte" har lov å framstille, må være på linje med sovjetrevisjonistenes krav og behov i "spesialiseringens" navn, eventuelt bestemt av et felles organ. DDRs fotokjemiske industri f.eks. en av dens tidligere dyrebareste, er nå under kontroll av en felles sovjet-tysk industriell organisasjon i Moskva.

Slik blir de "integrerte" landenes økonomi, helt fra produksjonsmidlene og fram til det endelige produkt "inte-

grert" i Sovjets økonomi som et slags vedheng.

Bevaring og utnyttning av nasjonale ressurser skulle vel høre inn under et lands suverenitet? Men i Tsjekkoslovakia blir de strategisk viktige urangruvene kontrollert og utplyndret av sovjetrevisjonistene, ifølge Hsin Hua. Ja, tsjekkerne skal ikke engang ha noe å si når det gjelder utvinningen av uranet. Tsjekkoslovakias suverenitet er altså blitt borte sammen med uranet.

For Bulgarias vedkommende har "økonomisk integrasjon" ført til at landet har måttet spesialisere seg i dyrking av frukt og grønnsaker som først og fremst skal gå til Sovjetunionen. Bulgaria er derfor blitt nødt til å innskrenke kornproduksjonen og dermed er landets økonomi kommet i en underordnet stilling og dets suverenitet er opphørt.

Sovjetrevisjonistene ønsker som kjent å utbygge sine ressurser i Sibir med hjelp både fra USA og Japan, men de har dessuten beordret de "integrerte" landene til å bidra enten med fonds eller med arbeidskraft, og disse må svare positivt uansett egne behov for det samme. Sovjetrevisjonistene mener tydeligvis at de integrerte landenes suverenitet er helt i deres lomme.

Slik utøver sovjetrevisjonistene gjennom denne økonomiske integrering en hensynsløs ekstra-økonomisk kontroll, annektering og utbytting av fellesskapets

medlemmer for å fremme deres ny-kolonialistiske politikk. Det er en foraktelig form for aggresjon, skriver Hsin Hua.

I en annen artikkel tar Hsin Hua for seg sovjetrevisjonistenes "interne kolonisering" som de selv kaller "nasjonal tilnærming" og det skal lissom være en gjennomføring av Lenins lære om nasjonalitetsproblemet. På meget lang sikt vil den historiske utvikling formodentlig føre til en integrering av nasjonene og til deres utdøen. Men marxismen-leninismen lærer at det som først vil forsvinne er klassemotsetningene, deretter staten og til sist nasjonene. Så når sovjetavisen "Kommunist" alt i fjor skroet av at S.U. sto foran "en komplett sammensmelting" av alle dens over hundre nasjonaliteter til "en eneste sosialistisk nasjon" kan det umulig være tale om en naturlig utvikling ettersom klassemotsetningene så langt fra er avskaffet i S.U., men tvert imot er skjerpet. Igjen et bevis på at Bresjnev og hans "sleng" følger i tsarenes fotspor med tvangsdirigering.

Enda en side ved sosialimperialismen som Hsin Hua setter søkelyset på er S.U.s krav på å dominere verdenshavene. Bresjnev breker stadig vekk om fred og forsoning og lover dyrt og hellig at Sovjetunionens høyeste ønskemål er fred. Men andre er mere løsmunnet. Under titelen "Sovjetrevisjonistene innrømmer at de streber etter herredømmet på havet", gjengir Hsin Hua i en artikkel utdrag av en bok som er skrevet av vise-forsvarsminister og flåtesjef S.G. Gorshov. Boka heter "Vår Flåte i Krig og Fred", og der hevdes det bl.a. at flåten "vil måtte utføre mange kompliserte og vanskelige oppdrag" under en atomkrig. Derfor må S.U. "konstant styrke sin sjømakt" og "seile ut på verdenshavene" som i dag er blitt et "direkte mål" for en kappestrid mellom stormaktene i en kamp som daglig blir hardere...

Det kommer da også fra alle kanter protester fra befolkningen i land som

Forts. side 7